

nærmest efter denne Straffearart følgende, formentlig paa en ganske anden Maade i alle den Paagjældendes Livsforhold indgribende Forbedringshuusstraf, kan den nuværende Kommission ikke tillægge den Vægt som den tidligere Kommission, navnlig efter at Andførelsen af Cellesystemet har gjort det muligt at forferte Straffetiden og i det Hele for en stor Deel hævet de med den tidligere Forbedringshuusstraf forbundne, for den Paagjældende saare uheldige Følger af at blive inblemmet i Selskab med, og senere bestandig være udsat for Gjenkjendelse af, en Mængde meget forværrede Personer. Det turde derhos ogsaa være et stort Spørgsmaal, om ikke Fængsel paa Bånd og Brød i de høiere Grader, med den ommeldte Skjærpelse af samme, siundom fra en anden Side betragtet kan have ligesaa indgribende Virkninger for den Paagjældendes hele Virksomhed i Livet som nogle Maaneders Hensættelse i Cellesfængsel i Forbedringshuset. En anden væsentlig Udvidelse af Straffen af Fængsel paa Bånd og Brød, nemlig dens Anvendelse paa unge Mennesker imellem 15 og 18 Aar, som den tidligere Kommission i Mod sætning til den nugjældende Straffelovgivning, jfr. Fd. 12te Juni 1816 § 7, Fd. 11te April 1840 §§ 29 og 31, Pl. 23de Mai 1840 § 1, havde foreslaaet, kan formeentlig heller ikke anses heldigt. Vel er det saa, at det ifølge Sundhedskollegiets Skrivelse til den tidligere Kommission af 20de September 1852 ikke tør paastaas, at deslige unge Mennesker overhovedet ikke skulde kunne taale Straf af Fængsel paa Bånd og Brød; men med al mulig Respekt for den paaberaabte lægevidenskabelige Autoritet turde der, navnlig ifølge den silbige Udvikling i legemlig Henseende, som ikke er ualmindelig her i Landet, dog maastee alligevel være nogen Grund til at frygte for, at den ommeldte Straf i mangt enkelt Tilfælde vilde kunne have en skadelig Indflydelse paa det unge Menneskes physiske Tilstand, om Saadant end ikke just i Diebløkket med Bestemthed forud lod sig angive. Men dertil kommer den Betragtning, at den nyere Lovgivning uden Tvivl er gaaet frem i en rigtig Retning, naar den mere og mere har vedkjendt sig den Grundsætning, at de almindelige, for fuldstændig udbillede In-

divider dicterede, Straffe ikke passe for Personer, der, som de her omhandlede, endnu ikke ere fuldkommen voksne og udbillede (jfr. Udkaftets § 35 og Bemærkningerne dertil), og at det derfor for slige Personer gjælder om at sætte Straffe, der i deres Væsen mere ere at betragte som Revselsesmidler. Det tør vistnok ogsaa paastaas, at ligesom en Dreng paa 15—16 Aar vil være bedre tjent med at underkastes en Rottingstraf, der hurtigt er forbi, end for længere Tid at hensesættes i Fængsel, navnlig i Fængsel paa Bånd og Brød, hvormed Opinionen let forbinder Foreskiftningen om noget Værende, saaledes vil hiin Straf i Reglen for Drengen være mere forstaaelig, om man saa tør sige, og i sine Følger mere virksom end en Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, lempet efter de Hensyn, der nødvendigvis i alle Tilfælde maatte tages til hans Ungdom. For disse unge Menneskers Vedkommende foreslaas derfor i § 21, jfr. § 29, Bestemmelser, der i det Væsentlige slutte sig til de nugjældende Regler. — Derimod har Kommissionen været enig med den tidligere Kommission, forsaavidt denne havde foreslaaet nye Regler med Hensyn til Mellemfristerne ved Fuldbyrdselsen af Fængsel paa Bånd og Brød i flere Gange 5 Dage, hvilke nye Regler ere optagne i Udkaftets § 22. Det maa erkjendes, at det i og for sig er ønskeligt, vaade for at Straffen kan blive virksomere, og for at det hele Tidrum, hvori den Paagjældende ordentligvis maa holdes i Forvaring, kan forkortes, at Mellemfristerne indskrænktes, saavidt Saadant uden Fare for den Paagjældendes Helbred kan lade sig gjøre; og da det ikke blot synes at være et Misforhold, at Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 8 eller 12 Dage nu, efter Fd. 12 Juni 1816 §§ 1 og 2, jfr. Pl. 23 Mai 1840 § 3, skal fuldbyrdes i henholdsvis 2 og 3 Gange 4 Dage med ifkun 1 Dags Mellemfrist, medens der ved Fængsel paa Bånd og Brød i 2 eller flere Gange 5 Dage hver Gang gives 5 Dages Mellemfrist, men det derhos af Sundhedskollegiet i dets ovenfor nævnte Skrivelse af 20 Septbr. 1852 bestemt er udtalt, at en Forkortelse af disse Mellemfrister uden Betænkelighed kunde finde Sted, ligesom man ogsaa i Norge, jfr. den